

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Qvi ... Illas Omnes Complectitvr Historias, Qvæ Post Secvndam Sex
Tomorvm Editionem ...

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1586

VD16 ZV 1269

De S. Luciano martyre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77432)

MARTYRIVM SANCTARVM SORO-

RVM NVNILONIS ET ALODIAE, AVTHORE LV-

cio marino Siculo, Regio historiographo, de rebus Hispaniae libro quinto.

ANNO Christianae salutis octingentesimo quinquagesimo primo, cum Sarracenum gentes Hispaniam totam occupassent, praeceperunt ut qui Christianus esset, aut Christum Dei filium denegaret, aut gladio sectus occumberet. Quod impium electum & ferale praeceptum, per Hispaniam totam divulgatum, magnum timorem Christianis omnibus incussit. Quapropter Hispanorum complures religioni Christianae, sibiq; prudentissime consulentes, & nefandam Mahometi sectam fugientes, patriamq; suam deserentes, ad Pyrenaeos montes, & Cantabriae, Gallaeciaeque montana loca sese contulerunt: quorum successores post multos annos Hispaniae fuerunt recuperationis

Sarracenum impium edictum.

authores. De quibus in libro de Aragoniae Regibus historiam scripsimus plenior.

Quare nunc ad Nunilonem & Alodiam martyres redeo.

Erant itaque sub idem tempus in Osea citerioris Hispaniae civitate duae sorores, atque admodum parvulae, quarum altera natu maior Nunilo, & altera dicebatur Alodia, quas pater iniquus dereliquerat, & mater quae Christiana erat ab infantia nutrierat, & in fide Christi diligenter edocuerat. Illa autem matre defuncta, cum ad intellectus aetatem pervenissent, coeperunt in fide Christi proficere, ieiunijs, vigilijs & orationibus incumbere: Quibus, & gratia sancti Spiritus adiuta, martyrium fortissime pertulerunt acerbissimum. O beatissimae virgines atq; fortissime, quae amore Christianae religionis accensa, mundi fallacias, tyrannos, & mortis tormenta vicerunt, ut in caelum victrices & triumphantes ascenderent.

SS. Nunilonis & Alodiae patria & parentes.

Ieiunijs, vigilijs & orationibus vacant.

Martyrio coronatur

MARTYRIVM SS. SERVANDI ET GERMANI,

VT HABETVR IN LVCIJ MARINEI SICVLI, REGII

Historiographi, de rebus Hispaniae libro quinto.

LEGIMVS quoque Servandi & Germani martyrium, qui cum viri nobiles essent, daemones expellebant, & per impositionem manuum multos languores curabant in Emerita urbe Lusitaniae provinciae. Quod cum praeses audisset, eos ad se vincetos catenis adduci iussit: & in Mauritaniam provinciam profecturus, secum ducere decrevit. Illi autem labores itineris, catenam & famem gaudentes, animi virtute tolerabant. Tandem cum ventum esset in locum qui dicebatur Vfricanus, apud Gades, iussit praeses ut colla eorum carnifices amputarent. Ducti igitur ad collem, flexis genibus orantes Deum, gladium sacris crucibus exceperunt: Quorum Servandus Hispani cum Iusta & Rufina, Germanus vero in Augusta Emerita sepultus est.

23. Octob.

Saeti martyres miraculis coruscant.

Caeduntur capite.

VITA S. LVCIANI MARTYRIS, PER SVIDAM SCRIPTA, ALBERTO LINO INTERPRETE.

LVCIANVS martyr Samosatensis, quae est Syriae civitas, vir nobili genere natus, ab ineunte aetate cum quodam Macario Edesa commorante, sacrasq; literas explanate versatus, quicquid apud illum optimum ac praestantissimum inuenit, haud multo tempore percepit, atq; in solitariam vitam secessit, omnesq; absolutae virtutis numeros explevit. Prouectus est autem & ad sacerdotium, presbyter Antiochia factus, ibique ludum litterarium magnum aperuit, vndique studiosissimis alijs aliunde ad eum disciplinae causa con-

26. Octob.

S. Lucianus fit presbyter.

Sacra Biblia multis mendis adulterata, corrigi & in integrum restituit.

Martyrio afficitur.

Hic quum sacra volumina multis esse mendis adulterata corruptaq; competisset, quod & tempus, & frequens eorum descriptio multa in ijs vitiauerant, ad hæc quod improbilissimi quidam homines, qui doctrina Gentilium præerant, germanum eorum sensum peruertere voluerant, adulterinaq; multa interseruerant: hic, inquam, quum sacros codices vniuersos sumpsisset in manus, eos ex Hebraica lingua, quam & ipsam optimè callebat, in pristinam integritatem restituit, non mediocri ad huiusmodi correctionem labore suscepto. Quin etiam diuinorum dogmatum puritatem apud hunc omnium maximè qui illa tempestate fuerit, summè conseruatam inuenias. Nam & epistolas edidit admodum certè egregias, ex quibus facillimè quis perspiciat, quàm vir ille in rebus diuinis sententiam tenuerit. Affectus est autè martyrio Nicomedia, quæ est in Bithynia, Maximiniano imperante.

NOVEMBER

SANCTI IOHANNIS DAMASCENI, DE ADORATIONE IMAGINVM IESV CHRISTI ET SANCTORVM EIVS, SERMO: IAC. BILLIO

interprete. Habetur libro eius quarto cap. 17. De orthodoxa fide.

SURIUS

q. bar.
Novem.
EVITI
5

1. Moueb.

Gen. 2. Cur adoratio hominibus adhibeatur.

Exod. 33.

Exod. 25. Heb. 9. 3 Reg. 6.

Psal. 96. Scriptura non est contra cultus imagines, sed contra idololatrias.

Gen. 8.

Deus depingi nequit sicuti est.

Bar. 3.

NONIAM autem nonnulli eo nomine nos reprehendunt, quod Saluatoris, ac Dominae nostrae, reliquorumque Sanctorum, ac Christi seruorum, imagines adoramus, atque honore afficiamus, audiant velim, quod Deus ab initio hominem ad imaginem suam finxit. Qui fit igitur, ut alij adoremus, nisi quia ad Dei imaginem facti sumus? Nam ut ille, magna rerum diuinarum præditus eruditione Basiliscus ait, Imaginis honor ad exemplar transit. Exemplar potest id est id, cuius effigies exprimitur, ex quo forma hinc ducta fit. Quid ergo causa fuit, quamobrem Mosaicus populus tabernaculum illud, quod caelestium rerum, immo vniuersae creaturae imaginem ac figuram gerebat, vndique adoraret? Ait quippe Deus Mosi: Vide ut omnia facias iuxta formam tibi ostensam in monte. Quid? Cherubin illa quae propitiatorium obumbrabant, an non humanarum manuum opera erant? Quid? Hierosolymitanum illud clarissimi nominis templum, an non manu, atque hominum arte constructum erat? At scriptura diuina eos, qui sculptilia adorant, demonijsque victimas offerunt, insectatur. Siquidem, tum Graeci, tum Iudaei sacrificabant: verum Graeci demonijs, Iudaei autem Deo. Ac proinde Graecorum quidem sacrificium rejiciebatur ac damnabatur: Iudaeorum autem Deo gratum & acceptum erat. Obtulit enim Noe sacrificium: & odoratus est Deus odorem suauitatis, ut qui probae ipsius voluntatis, atque erga se benevolentiae, suauitatem comprobaret. Ita, Graecorum quidem sculptilia, quoniam niam demonum simulacra erant, improbata quoque atque interdicta erant. Ad haec, quisnam est, qui inuisibilis, & corpore vacantis, ac circumscriptionis & figurae expertis, Dei simulacrum effingere queat? Extremæ itaque dementiae atque impietatis fuerit, diuinum numen fingere ac figurare. Atqui hinc est quod in veteri testamento minimè tritus ac peruulgatus imaginum usus erat. Postquam autem Deus ob viscera misericordiae suae, salutisque nostrae causa, homo verè factus est, ac non iam ut Abrahæ, nec ut prophetis, humana specie conspicandum se praeberit, verum essentialiter, ac verè homo exiit, atque in terra versatus est, & cum hominibus consuetudinem habuit, miracula edidit, passus & Cruci affixus est, resurrexit, assumptus est, atque hæc omnia verè contigerunt, & ab hominibus perspecta sunt: literarum quidem monumentis, ad alendam memoriam nostram, & doctrinam eorum, qui tum non aderant, ista mandata sunt: ut ea quae non vidimus, audientes ac credentes, beatitudinem eam quam Dominus prædicauit assequamur.

Verum